

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1537/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Марије Терзић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Димитрије Ђукић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице "Др Радивој Симовић", Сомбор, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 257/24 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 257/24 од 21.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 257/24 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 860/21 од 20.11.2023. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој за период од 02.09.2018. године до 31.05.2022. године, исплати 258.563,43 динара, са законском затезном каматом од 31.05.2022. године, као и да јој тужени накнади трошкове парничног поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси у овој парници.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 257/24 од 21.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу и делу којим је одређено да тужила сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује као о посебној ревизији, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла

да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 02.09.2018. године до 31.09.2021. године. О овом праву тужиље и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој парници, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из ових разлога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 02.09.2021. године, тужиља је тражила накнаду на име трошкова исхране и регреса за коришћење годишњег одмора. Вредност предмета спора је 258.563,43 динара.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић